

STS de 8 de febrer de 2007, recurs 38/2005

Nomenament de personal funcionari interí: necessitat que concorri urgència
(accés al text de la sentència)

Es planteja davant del TS si una convocatòria per cobrir 16 places d'agent de policia local amb caràcter interí vulnera els arts. 5.2 i 104.1 del *Decreto 315/1964, de 7 de febrero, por el que se aprueba el texto articulado de la Ley de Funcionarios Civiles del Estado*, que defineixen **els funcionaris interins com aquells que per raó de necessitat o urgència ocupen places de plantilla, quan en motiu d'aquella urgència no és possible la prestació de serveis per funcionaris de carrera.**

La concurrència d'urgència és doncs una qüestió prioritària. Però poden els tribunals de justícia valorar la concurrència de la urgència en un supòsit de fet concret?, o bé això forma part de la potestat d'autoorganització administrativa i de l'exercici de l'autonomia local, i per tant els tribunals no poden intervenir-hi?

El Tribunal resol que **la urgència és un concepte jurídic indeterminat, el control de la qual, com el de tots els actes administratius en general, correspon als tribunals de justícia** (art. 106.1 CE). **La discrecionalitat no pot emparar la vulneració de l'ordenament jurídic ni actuar com una causa d'exclusió del control jurisdiccional.**

En aquest cas concret, l'Administració va justificar la urgència de la convocatòria en l'existència d'un elevat número de vacants i en la necessitat d'assegurar el bon funcionament dels serveis municipals, reduint alhora el nombre de personal laboral temporal. Això no obstant, queda acreditat durant el procés que les 16 places convocades procedien de les ofertes d'ocupació pública dels tres anys anteriors. Per aquest motiu, i perquè el nombre tant elevat de places excedeix el que podria ser una situació d'urgència, el Tribunal desestima el recurs interposat per l'Administració i ratifica la revocació de la convocatòria.